

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze Komisja zarzuca stronie pozwanej po pierwsze, że wprowadzając wymóg posiadania obywatelstwa dla uzyskania dostępu do zawodu notariusza i do jego wykonywania naruszyła w nieproporcjonalny sposób swobodę przedsiębiorczości, o której stanowi art. 43 WE. Artykuł 45 WE co prawda wyłącza ze stosowania rozdziału dotyczącego prawa przedsiębiorczości działalność, która bezpośrednio i wyraźnie związana jest z wykonywaniem władzy publicznej. Według Komisji zadania powierzone notariuszom przez prawo francuskie wykazują jednakże tak słaby związek z takim wykonywaniem władzy publicznej, że nie mogą być objęte zakresem tego przepisu i stanowić uzasadnienia dla podobnej przeszkody dla swobody przedsiębiorczości.

Po pierwsze bowiem zadania te nie dają notariuszom rzeczywistych środków przymusu i zadania oraz odpowiednie pozycje sędziego i notariusza są jej zdaniem odmienne.

Po drugie środki mniej restrykcyjne niż wymóg obywatelstwa mogłyby zostać wprowadzone przez krajowego ustawodawcę jak np. poddanie podmiotów, o których mowa surowym wymogom dostępu do zawodu, szczególnym obowiązkom zawodowym lub szczególnej kontroli.

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-51/08)

(2008/C 128/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: J.-P. Keppenne i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że wprowadzając wymóg posiadania obywatelstwa dla uzyskania dostępu do zawodu notariusza i nie transponując dyrektywy 89/48/EWG⁽¹⁾ w odniesieniu do zawodu notariusza, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy traktatu WE, w szczególności art. 43 WE i 45 WE oraz dyrektywy 89/48/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz. U. 1989, L 19, str. 16);

— obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze Komisja zarzuca stronie pozwanej po pierwsze, że wprowadzając wymóg posiadania obywatelstwa dla uzyskania dostępu do zawodu notariusza i do jego wykonywania naruszyła w nieproporcjonalny sposób swobodę przedsiębiorczości, o której stanowi art. 43 WE. Artykuł 45 WE co prawda wyłącza ze stosowania rozdziału dotyczącego prawa przedsiębiorczości działalność, która bezpośrednio i wyraźnie związana jest z wykonywaniem władzy publicznej. Według Komisji zadania, którymi obciążani są notariusze przez prawo luksemburskie wykazują jednakże tak słaby związek z takim wykonywaniem władzy publicznej, że nie mogą być objęte zakresem tego przepisu i stanowić uzasadnienia dla podobnej przeszkody dla swobody przedsiębiorczości. Zadania te bowiem nie dają notariuszom środków przymusu i środki mniej restrykcyjne niż wymóg obywatelstwa mogłyby zostać wprowadzone przez krajowego ustawodawcę jak np. poddanie podmiotów, o których mowa surowym wymogom dostępu do zawodu, szczególnym obowiązkom zawodowym lub szczególnej kontroli.

W drugim zarzucie Komisja zarzuca ponadto stronie pozwanej uchybienie przez nią zobowiązaniom, które na niej ciążyą przez brak transpozycji dyrektywy 89/48/EWG w odniesieniu do zawodu notariusza. Jako że chodzi o zawód regulowany, dyrektywa ma jej zdaniem w pełni zastosowanie do tego zawodu i wymagany od notariuszy wysoki poziom kwalifikacji może z łatwością być gwarantowany przez test przydatności lub staż adaptacyjny.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz. U. 1989, L 19, str. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz (Austria) w dniu 15 lutego 2008 r. — Dachsberger & Söhne GmbH przeciwko Zollamt Salzburg, Erstattungsen

(Sprawa C-77/08)

(2008/C 128/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz.